

holdes. Jeg vil ogsaa være tilbøjelig til at gaa videre end denne Paragraf ligesom det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne (Kirk), og som fremsatte den Tanke, at de Børn, der bliver Frugten af et saadant Forhold, skulde stilles væsentlig bedre end andre Børn, der er fødte udenfor Ægteskab, noget i Lighed med de blandt Jurister saakaldte § 9-Børn, der omtales i Arvelovens § 9, og som, hvad det ærede Medlem ogsaa rigtigt fremhævede, har en gunstigere Stilling. Jeg er altsaa villig til at stille Kvinden endnu bedre, end hun bliver efter den foreliggende Affattelse af Paragraffen, saaledes at hendes Stilling i nogen Grad kommer til at svare til en Ægtehustrus, men at gøre den lige med et fuldstændigt Ægteskab, mener jeg dog ikke, der kan være Tale om.

Den næste Paragraf, jeg vil omtale, § 11, omhandler vel nok et af de allervanskeligste Forhold, vi har at gøre med. Det er sikkert et ret udbredt Krav og en ret udbredt Opfattelse, at man skulde gaa langt kraftigere til Værks i den Retning, Paragraffen omhandler, end man gør nu, ved Ægteskabs Indgaaelse. Jeg tror, at der i den store Befolkning er en meget stærk Følelse af, at man maaske burde gaa til helt at forbyde dem, der lider af en Kønssygdom, at indgaa Ægteskab, men — som det ogsaa blev sagt i Gaar —, man kan ikke ved et saadant Forbud forbyde Folk at sætte Børn i Verden, man vil maaske snarere fremme det ved et absolut Forbud. Der vil maaske i Befolkningen være en Tilbøjelighed til at kræve en Sundhedsattest paa dette Omraade, men det lader sig dog neppe gøre at gaa saa rigoristisk til Værks, og man kan derved heller ikke forhindre, at Kønssygdomme forekommer i Ægteskabet. Det er dog vistnok desværre saaledes, at i de fleste Tilfælde, hvor der findes Kønssygdomme i Ægteskabet, er disse indbragte efter Ægteskabets Indgaaelse. Jeg tror ikke, de Tilfælde er saa forfærdelig mange, hvor Folk indgaa Ægteskab, naar de lider af Kønssygdomme. De fleste vil vistnok være ængstelige for i saa Fald at indlade sig paa Ægteskab, de vil sørge for at blive raske forinden. Naar Kønssygdomme i Ægteskabet er saa almindelige, som de vistnok er, stammer det sikkert fra, at man forsynder sig i Ægteskabet. Derved bringes Smitten ind og afstedkommer de uheldige Forhold. Lovforslaget kræver nu, at Parterne skal af-

give en Erklæring om, at de ikke lider af nogen smittefarlig Kønssygdom, og de skal i saa Henseende have Besked om, hvad det egentlig drejer sig om, naar de afgiver Erklæringen. Denne Besked skal de naturligvis have hos en Læge, der er den eneste, som kan udtale sig herom. I Regelen vil hver af Parterne vel søge sin Læge. Det er imidlertid forbundet med Udgifter, og det vil maaske tidt være vanskeligt for de paagældende, naar de hører til den ubemidlede Del af Befolkningen, at afholde disse Udgifter. Jeg kunde derfor tænke mig, at der blev aabnet Adgang til at faa saadanne Oplysninger af Lægen uden Betaling, gennem Sygekasserne eller paa anden Maade, saaledes at Folk ikke af Hensyn til Udgiften skal lade sig afholde fra at faa Oplysning om dette Forhold. Egentlig kunde jeg være tilbøjelig til at lade hele dette Spørgsmaal ligge; det vil sikkert ikke faa saa stor Betydning, som man i Almindelighed tror; man vil neppe vinde noget nævneværdigt i Retning af at indskrænke Indbringelsen af Kønssygdomme i Ægteskabet derved, men det kan derimod afstedkomme mange Ulemper. Skulde der imidlertid være Stemning for at fastsætte disse Regler, skal jeg være villig til at slutte mig til Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt, men jeg ønsker heller ikke at gaa videre. Lovforslaget træffer egentlig efter min Mening det rette, idet det blot forlanger, at Parterne skal afgive en Erklæring. Det maa dog i saa Fald gøres let for Parterne at forvise sig om, at de kan afgive denne Erklæring med god Samvittighed.

Jeg glæder mig over § 18, der for Mandens Vedkommende afskaffer den Bestemmelse, at han ikke kan gifte sig uden Fattigbestyrelsens Samtykke, naar han i de sidste 5 Aar har faaet urefunderet Fattighjælp. Det har sikkert voldt meget ondt og bidraget til, at mange løse Forbindelser er blevet opretholdt langt længere, end det var forsvarligt, fordi Fattigbestyrerne ikke har været tilbøjelige til at give den paagældende Tilladelse til at indgaa Ægteskab, med mindre han refunderede den modtagne Fattighjælp. Her bestemmes det altsaa, at det kun skal være Ægteskabshindring, naar Manden er under vedvarende Fattigforsorg, og det er naturligvis et betydeligt Fremskridt. Et andet Fremskridt er det, at det kun er Ægteskabshindring, naar Fattigbestyrelsen gør Indsigelse. Jeg tror, der derved kan gøres